

На прага застана младъ, пълненъ мжжъ, съ черни като враново крило очи и коси, съ лека плетена ризница подъ широката, надиплена на кръста ленена туника, която стигаше до глезенитѣ му, и низъкъ, кръгълъ шлемъ безъ перо.

Той се отправи къмъ императора, колѣнчи, цѣлуна обущата му, следъ това вдигна глава и цѣлуна дѣсницата, която Анри милостиво му подаде.

— Отъ твоитѣ послания, разбрахъ, че желашъ миръ и добро приятелство съ латинитѣ — каза меко и любезно Анри като стана и повдигна деспота, а следъ това седна отново, сочейки му стола до себе си — съветътъ на моитѣ високи барони е доволенъ отъ твоето предложение и е съгласенъ заедно съ мене да ги приемемъ.

Лека усмивка разведри пълното, бледо лице на деспота, който почитателно бѣ седналъ върху крайчеца на предложениия му столъ.

— Ние сме съгласни да ги приемемъ — добави Анри — при условие ти да станешъ нашъ човѣкъ, да признавашъ моето сюзеренство, да ми отдавашъ почитъ, като на свой сеньоръ.

Славъ бързо пресмѣтна, че не му остава нищо друго освенъ това, да приеме предложениията на Анри, стана, поклони се отново и заяви, че е съгласенъ съ всички тѣзи условия, като настоя само да запази своята българска деспотска титла.

Баронитѣ приеха желанието му.

Тогавя Ансо дьо Кайо и Жанъ дьо Боренъ донесоха договора, който обявяваше деспота на Цѣпина за васалъ на империята. Анри и Славъ го подписаха. Следъ това Славъ даде тържествена клетва за вѣрностъ и доялностъ къмъ своя легитименъ господаръ.

Въ мига, когато Славъ слагаше подписа си, ржката му леко трепна. Очитѣ му се оросиха въ едва забележима влага, по челото, по врата му изби червенина.

Отъ този мигъ той вече се отдѣляше отъ своя родъ.

Ала и въ сжщия мигъ той усѣти какъ нѣкакъвъ тежъкъ товаръ олекна на сърдцето му. Лекомислениятъ му